

ISBN 978 90 00 40472 8

ISBN 978 90 00 40473 5 (e-book)

NUR 343/285

Nederlandse vertaling © Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

loveandlorebooks.nl

oorspronkelijke titel *Bûche Glacée et Coeurs Fondants*
oorspronkelijke uitgave 2024, Éditions Nathan, Sejer, Paris – France

tekst © 2024, Anne Langlois

vertaling Mariella Manfré

citaten van Baudelaire zijn overgenomen uit *De bloemen van het kwaad*, Uitgeverij G.A. Van Oorschot, vertaald door Peter Verstegen
omslagontwerp Marlène Normand, bewerkt door Saskia Janssen
zetwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Vertaald uit het Frans door Mariella Manfré

Love & Lore

Je kunt deze roman in één keer achter elkaar
lezen of met één hoofdstuk per dag, in
aanloop naar kerst, als een soort advents-
roman. Daarnaast kun je dit helemaal je eigen
boek maken door elk hoofdstuknummer in te
kleuren.

Het is helemaal aan jou!

Veel leesplezier!

Voor Julie, die van peperkoek houdt
en van liefdesverhalen

Met mijn billen tegen de verwarming aan en mijn blik op oneindig, luister ik naar de burens die ruziemaken en betreur mijn lot. Het is koud. Ik moet blokken voor tentamens en heb niets vrolijks in het vooruitzicht. Normaal gesproken zou ik Sarah bellen. Dan zouden we in het café op de markt afspreken om de balans op te maken van ons studentenleven, en te praten over de toekomst, onze exen en de volgende uitzending van *Top Chef*.

Maar Sarah is vanochtend vertrokken om de feestdagen bij haar familie door te brengen.

Ze heeft me in m'n eentje achtergelaten, met alleen de zeven boeken van *Op zoek naar de verloren tijd* als gezelschap. Kom op, Prune, even doorzetten. Je hebt trouwens geen keuze: Marcel Proust staat dit eerste semester op het programma en de examens van januari zijn meedogenloos. Het derde jaar halen zonder ooit Proust te hebben gelezen is een mooie prestatie, maar nu zul je je ertoe moeten zetten.

Ik hoef maar één stap te doen om als een zielig beertje in elkaar te kruipen op mijn bed. Dat is het voordeel van in een kleine studio wonen: alles is binnen handbereik.

Swanns kant op: vijfde poging. Laten we hopen dat het eindelijk de goede wordt.

‘Er is een tijd geweest dat ik vroeg naar bed ging. Soms was mijn kaars nog maar net uit of...’ Blabla. Wat een duffe boel. Nee, echt, Marcel en ik zijn geen vrienden. Wat heel jammer is, want sinds het eerste jaar denkt iedereen dat ik een fervent aanhanger van Proust ben. Het is ook wel zo dat ik uren kan discussiëren over de homoseksuele subtekst van *In de schaduw van meisjes in bloei*, en de belangrijkste data uit zijn leven uit mijn hoofd kan

opnoemen. Uit mijn nek lullen is mijn specialiteit. Maar in werkelijkheid heb ik geen van zijn romans ooit uitgelezen.

Ik heb in het eerste jaar gewoon indruk gemaakt toen een gast verklaarde dat mensen die niet van Proust houden niet van literatuur houden. Ik deed er een schepje bovenop en zei: ‘Als alle mensen minstens één keer in hun leven Proust zouden lezen, zouden er minder oorlogen zijn.’ Wat niet alleen arrogant is, maar ook helemaal nergens op slaat. Er is geen enkel verband tussen oorlogen en Proust. Maar het was een leuke jongen, ik wilde indruk op hem maken. En gaandeweg nam dat verhaal onverwachte proporties aan: inmiddels krijg ik toebags cadeau met Marcel Proust erop.

Ik kan me niet veroorloven om te zakken voor dit tentamen.

Prune, concentreer je.

De burens blijven schreeuwen. Oké, nu is het genoeg, ik ga een rondje wandelen. We hebben drie weken vrij om de examens voor te bereiden, ik heb tijd genoeg om Marcel later weer te hervinden.

Met bevroren tenen en ijskoude oren begeef ik me rechtstreeks naar het café op de markt. Daar is

altijd wel iemand die ik ken. In ruil voor een rondje cappuccino's krijg ik warme tenen en de belofte op een aangenaam gesprek.

De stad glinstert van tig lichtjes. Over minder dan twee weken is het kerst, alles sprankelt, alles schittert en zodra er een winkeldeur opengaat schalt er 'Jingle Bells' over straat. Mensen zien er tevreden uit. Vreemd zoals iedereen van dit feest houdt.

Mijn familie heeft er helemaal niks mee. Het bewijs is dat mijn ouders gisteren naar een ashram in India zijn gevlogen, en ze komen pas in januari terug.

Ik hoor mijn moeder nog aan de telefoon: 'Je vindt het toch niet erg, lieverd? We hebben die spirituele vakantie zo nodig.'

'En je bent geen vijf meer,' zei mijn vader. 'Kerst is voor kinderen.'

Ik had geantwoord dat ik het geen enkel probleem vond. Bovendien hebben ze voor hun vertrek een leuk bedrag naar me overgemaakt, dus je kunt niet zeggen dat ik geen cadeau heb gekregen. Oké, ik ga kerst helemaal in mijn eentje doorbrengen. Dat is niet erg. Mijn favoriete feestdag is Maria-Lichtmis

in februari. Ik maak wel pannenkoeken als kerstdiner, dat lijkt me prima.

In het café kijk ik vol hoop in het rond. Maar waar zijn de studenten? Waar zijn de meiden van Rechten, waar zijn de jongens van Engels? De tafels zijn gevuld met onbekenden met een heleboel kinderen, stellen hebben hun aankopen in het gangpad gezet en een kerstman trekt zijn baard omhoog om een slok warme wijn te nemen.

Mijn broeders en zusters zijn verdwenen. Allemaal naar familie. Ik heb niemand meer in deze stad, alleen die klote Marcel en zijn verloren tijd.

Ik kan maar beter teruggaan en me er meteen op storten.

Ik snij af via het winkelcentrum om te profiteren van de warmte. Via de luidsprekers zingt Mariah Carey uit volle borst 'All I Want for Christmas Is You'. Ik vind het een leuk nummer, maar ik weet nu al dat ik het voor het einde van het jaar dertig keer ga horen. Mariah Carey is een beetje zoals een kerststol: een stukje is prima, maar meer wordt al snel te veel.

Ik veeg mijn sneakers op de doorweekte deurmat en haast me terug naar de oude radiator die niets